

The background of the cover is a detailed illustration of a man and a woman standing in a forest. The woman, on the left, has long, wavy brown hair and is wearing a blue, short-sleeved tunic with a dark blue cloak draped over her shoulders. She is looking slightly to the left with a serious expression. The man, on the right, has dark hair and a beard, and is wearing a brown tunic with a reddish-brown cloak. He is looking directly at the viewer with a slight smile. The forest around them is lush with green foliage and trees, with a soft, ethereal light filtering through the canopy.

PROKLETÉ HVĚZDY

LEXI RYAN

Přeložila Petra Badalec

COO
BOO

Prokleté hvězdy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Lexi Ryan
Prokleté hvězdy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PROKLETÉ HVĚZDY

LEXI RYAN

COO
BOO

Pro Heather, která mi dělala radost tím,
že byla ochotná si přečíst mé oblíbené knížky,
a děsila mě tím, že se dožadovala spoilerů.
Chybíš nám. Klidně bych ti prozradila všechny
spoilery na světě, jen abys s námi mohla
ještě jednou usednout ke stolu
při rodinné večeři.

KAPITOLA PRVNÍ

—◆—
JASALYN

Když najdu muže, kterého jsem přišla zabít, zjistím, že je úplně namol. Rozvaluje se na pohovce v zadní části rušné podzemní pивnice a z hřívý špinavě blondatých kadeří mu vykukují elfí uši.

Propletu se davem a posadím se mu na klín, jako bychom byli staří přátelé.

„Nazdar, krásko,“ řekne a hlava se mu zhoupne. Jeho úsměv působí stejně nekoordinovaně jako jeho slova.

Ve svém jinak otupělém srdci ucítím ostré bodnutí zklamání. Škoda té opilosti. Zabít ho, když je zrovna pod parou, mi určitě neposkytne zadostiučinění, po kterém prahnu. Jsem skoro v pokušení nechat ho být a vrátit se jindy, nechci ale riskovat, že by se mi k tomu už nenaskytla příležitost.

Natočím si jeho obličej k sobě a rozpomenu se na všechna ta hnusná slova, která na mě z těch až příliš krásných vílích rtů kdysi chrílil. „Hledala jsem tě, Vahmere.“

„Jsi skutečná, nebo jsi jenom sen?“ zeptá se. Oči nespouští z mých úst.

Věnuju mu svůj nejzlotřilejší úsměv. „Co bys řekl?“

„Že pokud je tohle sen, nechci se z něj probudit.“

Položím si jeho bradu do dlaně a palcem mu přejedu přes tvář. „Neboj,“ šeptnu. „Neprobudíš.“

Před pouhými třemi lety si víly v této místnosti – nejodpornější a nejchamtivější poddaní Temného dvora – užívaly pod Mordeusovou vládou nepoctivě nabytého bohatství. Když zemřel a na trůn nastoupila moje sestra, rozprchly se jako krysy na slunci, schovaly se a dál hromadily bohatství a spřádaly plány, jak právoplatnou královnu svrhnout.

Tady, v nejhlubších jeskyních nejtemnějších hor, si žijí jako králové. Pořádají večírky, jejichž smyslem je potěšení a vedlejším aktem krutost.

„Řekni mi, co chceš,“ vyzve mě a pozornost přitom stále upírá k mým rtům. „Všechno, co mám, je tvoje. Všechno, co nemám, ti seženu.“

Tak sladká slova z úst, která mi plivla do vody jen proto, aby mě viděl plakat. Tak hladový pohled očí, které pobaveně tančily, když mi spoluvězeňkyně kreslila nožem do masa krvavé obrazce.

Bez prstenu z měsíčního kamene na prstu bych nikdy nesnesla, aby mi byl tak blízko, ale tenhle šperk mě obestírá kouzlem stejně jako ty, kdo jsou v mé přítomnosti.

Zvednu se z jeho klína a ustoupím. „Jediné, co chci, je, abys šel se mnou.“

Následuje mě. Ostatní hosté nás sledují s rozzářenýma očima a přejí si mít také takové štěstí.

Jako každou noc, kdy hledám své nepřátele, mám krvavě rudé rty. Namalovala jsem si je, než jsem opustila své komnaty – připomínka jejich smrtící moci. Můj vzhled nezakryje ani líčidlo, ani plášť s kápí. Není to potřeba. Magický prsten na mém prstu okouzluje všechny kolem mě. Nepoznají mě. Jsou pod příliš silným kouzlem, než aby si uvědomili, proč je jim má tvář povědomá.

„Půjdu s tebou,“ štěkne trpaslík s rozložitými rameny. „Ten ti nedá nic, co by stálo za to mít.“

Krásná bělovlasá žena ke mně natáhne jemnou bledou ruku. „Ne, vezmi si mě.“ Dav se k nám hrne.

Nemohou se mě dotknout. Chtěli by, ale bez mého příkazu by se neodvážili.

„Vy všichni zůstanete tady,“ řeknu jim sladce. „Později se vrátím.“ Bylo by tak lákavé otrávit jim víno a přikázat jim, aby se všichni napili, ale nikdy předtím jsem nikoho z nich neviděla. Neznám zvěrstva, kterých se dopustili. Každý v tomhle davu se nepochybně provinil mnohým, ale ani s tak chladným srdcem, jaké mám, nebudu popravovat bez příčiny. *Nebudu jako oni.*

Vedu svého zajatce po schodech nahoru a nad zem na deštěm skrápěnou ulici. Vzduch je dnes v noci ostrý a slibuje brzkou zimu. Toužím po ní. Toužím po krutém chladu. Po ledu. Té otupělosti, která se mi vkrádá do prstů na rukou a nohou.

Tuhle zimu budu mít díky svému prstenu srdce, které se k ní bude dokonale hodit.

„Jsem hodně silný,“ vykládá mi moje nejnovější oběť. „Silný a důležitý. Mohl bych se o tebe dobře postarat.“

Otočím se k němu. „O Crissu ses ale nepostaral. Tehdy, když byla vězněna v Mordeusově žaláři.“ Ohrnu ret a přimhouřím oči. „Ublížil jsi jí.“

„Kdo je Crissa?“

Samozřejmě že si ji nepamatuje. Vílám na lidech nesejde. „Byla to dívka, která se mnou sdílela celu.“

„Proč se tak staráš o nějakou smrtelnici?“ Řekne to, jako by se mě ptal, proč se starám o nějaký odpadek.

Všichni jsme pro něj byli jen levné hračky a to, že ji pomocí své magie ovládal a nutil ji, aby mě řezala, aniž to mohla zastavit, nebylo nic víc než jen hra. „Byla to moje kamarádka.“

Zavrtí hlavou. „V žaláři byla spousta vězňů. Kdybych věděl, že je někdo z nich tvůj přítel, rozhodně bych mu neublížil.“

„Ale jí jsi ublížil. Rozplakal jsi ji a pak ji odvedl.“

Čelo se mu svraští a spodní ret se mu zachvěje. „Dělal jsem svou práci, ale kdybych věděl, že chceš, aby byla v bezpečí, nikdy bych ji králi nevydal. Byl bych potrestán, ale kvůli tobě bych přijal jakýkoli trest.“

„Kam ji Mordeus vzal? Zabil ji?“ Řekla mi, že to neudělá. Řekla mi, že pro něj má větší cenu živá. Byla si tak jistá, že bude zachráněna. „Potřebuju vědět, jestli je naživu a kde ji najdu.“ Zelenooká víla přede mnou není prvním strážcem, kterého jsem od získání tohoto prstenu našla, a nebude prvním ani posledním, který pozná můj hněv. Je to ovšem on, kdo mou přítelkyni odvedl pryč. On je ten, kdo mi může říct, kde je.

„Odvedl jsem ji ke králi. Ten ti možná řekne, kde je.“

Zamračím se. „Král je mrtvý.“ Moje sestra ho sama zabila, když mě vysvobodila z jeho žaláře.

Oči se mu rozzáří. „Ty to nevíš! Náš král žije! Bohové nás vyslyšeli a vrátili nám ho!“

„To není možné.“

Má slova se rozléhají tichou nocí.

„Ale je. Mordeus byl moudrý a připravil se na všechny eventualy. Nikdy jsme neměli pochybovat.“

Strach je jako dláto, které seká do mého ledového srdce.

Honem své srdce stáhnu a zamknu ho tam, kam patří.

Víla se ke mně natáhne, ale zastaví se, ruku má jen kousek od mého ramene. „Zlobíš se na mě?“

„Ano. To kvůli tobě moje přítelkyně plakala a třásla se ve tmě. A ty jsi důvod, proč je pro mě ztracená.“

Jeho tvář se zkříví emocemi. „Je mi to líto. Moc mě to mrzí. Nevěděl jsem to,“ zamumlá a z koutků očí se mu vyřinou slzy.

Kéž bych ho takhle viděla tenkrát v žaláři – viděla ho, jak žadoní. Má nelibost ho bolí. Dokud nosím tenhle prsten, udělal by cokoli, jen aby se mnou byl zadobře.

„Řekni mi, co by sis přála,“ prosí. „Ať je to cokoli.“

Připozdívá se. Už za chvíli vyjde slunce a moje sestra mě bude hledat – tu slabou a vyděšenou holčičku, kterou v této kůži očekává. Takže to nemůžu protahovat tak, jak bych si přála. Zamrkám a sevru v pěsti látku na přední straně jeho tuniky.

Usměju se sevřenými rty a sleduji, jak bolest jeho srdce pomíjí. Můj úsměv mu dělá radost. Můj úsměv ho utvrzuje v tom, že udělal něco správně. „Chci jen jednu věc,“ řeknu a nakloním se blíž.

„Je tvoje.“ Je úplně bez dechu. Zoufale touží po mém rozkazu. „Co to je?“

„Polibek.“

„Děkuji.“ Vydechne – úlevou a vděčností. Dala jsem mu svolení vzít si to, po čem toužil od chvíle, kdy mě spatřil.

V tom je to pravé kouzlo. Ve chvíli, kdy se tyhle rudé rty dotknou jeho.

Dech se mu zadrhne. Vyděšeně pootevře ústa a z očí mu vyprchá život. Jeho tělo se stane závažím – ztěžklé smrtí se o mě teď jen opírá. Nyní se usmívám doopravdy. Už nemůže trápit ty,

kdo jsou slabší než on. Už nemůže nacházet potěšení v bolesti druhých.

Jakmile jeho košili pustím, jeho mrtvé tělo se skácí k zemi.

Dýkou mu uříznu hrst kadeří a pak se vytratím stejně tiše, jako jsem přišla, protože vím, že víly v hospodě pod námi si na mou návštěvu nevzpomenou. Po návštěvě ženy s kaštanovými vlasy a tváří temné princezny nezbyde jediná vzpomínka.

Mé komnaty jsou chráněny proti cestování s šotky, a tak mě můj šotek přenesl na odlehlé místo u zadního okraje paláce. Slunce ještě nezačalo vycházet, ale palác je lemován cestičkami osvětlenými pochodněmi, které ozařují uhrovitou tvář mého společníka.

Gommid je o dvě stopy menší než já, má velké břicho, baňatý nos a jazyk, který nikdy nedokáže udržet v zubaté tlamě. Dívá se na můj kouzelný prsten a vrtí hlavou. „Možná by ses měla naučit čelit svým nepřítelům bez téhle zlé berličky,“ poznamená.

Ignoruju to. Nevím, proč prsten na šotky nepůsobí, ale znám Gommida dost dobře na to, abych věděla, že u něj jsou má tajemství v bezpečí, takže si s tím nedělám starosti.

Sáhnu do kapsy a vytáhnu hrst kadeří své oběti – Gommidovu odměnu –, ale držím je mimo jeho dosah. „Muž, se kterým jsem dnes večer mluvila, mi řekl, že Mordeus je zpátky. Je to pravda?“

„Ptáš se mě, jestli k tobě byl muž, kterého jsi zabila, upřímný?“ Přičichne si k vlasům a dlouhým jazykem si olízne špičku nosu.

Nemělo by mě překvapit, že ví, jak jsem strávila noc. Šotci jsou v této říši strážci tajemství a vždycky vědí víc, než dávají znát. Sestra mi řekla, že jejich znalosti jsou sdílené. Co ví jeden, vědí

všichni. Nebylo to ani tak varování, jako spíš tip, že jsou užitečným zdrojem informací. Ale mě vždycky zajímalo, co se všemi těmi znalostmi dělají. Nikdo vlastně neví, na čí straně šotci stojí.

Pokřčím rameny. „Tak je to pravda?“

„Nárok tvé sestry na trůn je jistý. Neboj.“

Zamračím se. „Já se nebojím.“

„Ne? A proto nosíš ten prsten a pod rouškou tmy lovíš nepřátele? Musím tě snad znovu varovat? Musíš být víc sama sebou než Podmanivou paní, jinak tě ovládne.“

O krok ustoupím a couvám k paláci. „Nemám náladu nechat se poučovat od stvoření, které dělá laskavosti výměnou za nehty a prameny vlasů.“

Se zavrčením mi vytrhne chomáč kadeří z ruky a zmizí.

S plížením do Půlnočního paláce se neobtěžuji. Není to potřeba, když mám na ruce prsten. Vejdu dveřmi ze zahrad rovnou do východního sálu, kde už se sloužící začali připravovat na další den. Cítím na sobě jejich pohledy, když procházím kuchyní a stoupám po úzkém schodišti pro služebnictvo.

„Považovala bych to za osobní laskavost.“

Zastavím se při zvuku hlasu své sestry, který vychází z jedné z menších zasedacích místností ve druhém patře.

„Nemusíš mě o to žádat,“ odpoví někdo – na chodbu dolehne známý mužský hlas.

Odbočím ze schodiště a zastavím se těsně před dveřmi otevřenými na škvírku. Zahlédnu temné vlasy krále divokých víl. Sedí za podlouhlým dřevěným stolem zády ke mně. Moje sestra přechází na opačné straně místnosti sem a tam a ohnivě rudé kadeře jí přitom splývají po zádech.

„Jestli v tom budeš pokračovat, za chvíli v té podlaze vyšlepeš zákop,“ podotkne Misha. „Sedni si a nadechni se.“

Otočí se k němu čelem a já ustoupím z dohledu – pro případ, že by očima zabloudila ke dveřím. „Nemůžu se soustředit na své povinnosti, když mě tak pohlcuje starost o sestru.“

Ucuknu. Vždycky si o mě dělá starosti, a to nesnáším. Nesnáším, že jsem jí za její krátký život přivodila tolik smutku a bolesti.

„Už jsou to tři roky,“ řekne má sestra a její slova prosycuje zoufalství, „ale pořád z ní vyzařuje stejná hrůza, jakou jsem viděla v jejích očích poté, co ji osvobodili od Mordeuse.“

„Tvoje sestra je na mém dvoře vždycky vítaná,“ řekne Misha. „Může zůstat, jak dlouho si bude přát.“

Zůstat v Zemích divokých víl? To mě chce moje sestra poslat pryč?

Brie si založí ruce na hrudi. „Nebude chtít zůstat. Jediné, co si přeje, je sedět ve svém pokoji, schovávat se, spát a předstírat, že do chvíle, kdy se stane vílou, nechybí sotva pár měsíců.“

Natáhne se k ní světle hnědá ruka a já si uvědomím, že Finnian, partner mé sestry a oficiální choť královny, nejspíš sedí na tom konci stolu, na který odsud nevidím. Dotkne se prsty jejího zápěstí. Moje sestra se podívá jeho směrem a přikývne. Vidím, jak ji zaplavuje klid. Finn ji uklidňuje, přináší jí útěchu a pokoj, a když je potřeba, i svou vlastní sílu. Za to ho mám moc ráda. I když je to víla.

„Bude s tím muset souhlasit,“ řekne Misha. „Nemám zájem držet ji tam v zajetí.“

„Bude souhlasit,“ řekne Finn. „Pokud jí dá Brie jasně najevo, že si to přeje.“

„Nebude se nikterak tajit tím, že se jí to nelíbí,“ řekne Brie Mishovi. „Ale myslím, že by sis ji mohl získat na svou stranu.“ Ve tváři se jí mihne úsměv. „Stejně jako jsi to udělal se mnou.“

„Udělám, co bude v mých silách, ale znáš svou sestru. Není příliš... ochotná se přátelit. Ovšem pokusím se.“

„Obávám se, že tě budu muset požádat o víc než pouhé přátelství, Misho. Potřebuju, abys jí dal nějaký smysl. Jinak se jí bude na Craige dařit stejně jako poslední tři roky tady.“

Misha se na své židli zakloní. „A co tě vede k přesvědčení, že moje snahy o to, aby konečně začala žít svůj život, budou v čemkoli úspěšnější než ty tvé?“

Brie se ušklíbne. „Je příliš něžná, než aby tě odmítla.“

Něžná. Nezbyvá mi než potlačit posměch. Právě jsem sledovala, jak z něčích očí vyprchává život, a byla to rozhodně nejlepší chvíle mého týdne. To, že si myslí, že jsem něžná, jen dokazuje, že mě vůbec neznají.

„Co máš na mysli?“ zeptá se Misha.

„Může to být cokoli. Zapoj ji do každodenního řízení země. Vezmi ji s sebou, když budeš cestovat. Dostaň ji ven. Cokoli.“

„A jsi si jistá, že by nebyla ve větším bezpečí zavřená tady ve svých komnatách?“

„Pokud jsou zvěsti pravdivé,“ řekne Brie, „mám podezření, že Mordeus zůstane na Temném dvoře, kde může shromáždit své následovníky a čerpat moc ze země. Zná tenhle dvůr a tenhle palác lépe než kdokoli jiný a moc dobře ví, co bych udělala, abych ji ochránila. Nemohu riskovat, že jí kvůli mně znovu ublíží, a nemohu ohrozit tento dvůr, pokud dojde na nejhorší a Mordeusovi se znovu podaří dostat ji do spárů.“

Mordeus? Jsem snad poslední, kdo se o těchhle zvěstech doslechl?

Nejspíš jsem vydala nějaký zvuk, protože Misha a Brie okamžitě otočí hlavy ke mně.

„Jas!“ vypískne moje sestra a pospíchá kolem stolu, aby otevřela dveře a přivítala mě. Její bledá pleť při pohledu na mě zrudne. „Proč nejsi v posteli?“

Přejeďu si palcem přes prsten, který mám stále pevně nasazený na prostředníčku, což mi připomene, že si tenhle rozhovor nikdo z nich nebude pamatovat. „Nemohla jsem spát.“

„Zavolám ti služebnou. Může ti sehnat víc...“

„Prosím, ne. Mordeus se vrátil?“

„Něco se povídá,“ řekne Misha, vstane a přistoupí blíž. „Jsi nádherná,“ pronese a přejeď mě pohledem. „Můžu být tak smělý a požádat tě, aby ses se mnou šla projít?“

Brie po něm střílí zmateným pohledem. „Já se o ni postarám.“

Zakoulím očima. Prsten účinkuje dobře, někdy jsou ovšem výsledky... absurdní. „Soustředte se,“ řeknu jim. „Povězte mi, co víte o Mordeusovi.“

Brie se podívá na Mishu i na Finna, který se zvedl na nohy, aby se k nám přiblížil, oba jsou ale očarováni mým prstenem a nepokusí se jí nijak pomoci. Povzdechne si. „Podle mých zdrojů jeho stoupenci mluví o tom, že se vrátil – prý vstal z mrtvých,“ řekne. „Právě teď máme v terénu špehy, kteří se snaží zjistit víc, ale nechci, aby sis s tím dělala starosti.“

Nakloním hlavu na stranu a zkoumavě si ji prohlížím. Zdá se být sama sebou. Skoro jako by na ni prsten nepůsobil.

Nemám čas lámat si hlavu s tím, co by to mohlo znamenat. Přistoupí k nám Finn a já pohlédnu do jeho stříbrných očí. Zachvěju se odporem.

Raději o kousek uhnu pohledem a soustředím se na jeho temné kadeře, které se tolik liší od rovných, stříbrem protkaných vlasů jeho zlovolného strýce Mordeuse.

Finn ukáže na židli. „Posaď se, prosím. Přinesu ti trochu čaje.“

„Ne, díky,“ řeknu. „Jsem unavená a chci si jít lehnout.“

„Já tě doprovodím,“ nabídne se Misha s rozzářenýma očima. „Chci se ujistit, že ti všechno ve tvém pokoji vyhovuje.“

„Vy všichni zůstanete tady a dokončíte tohle jednání.“ Ustoupím zpátky ke schodišti. „Vlastně jste mě vůbec neviděli.“

Odvrátím se od naivní náklonnosti v jejich tvářích a honem zamířím ke schodům. Za sebou zaslechnu, jak se moje sestra ptá: „Co to s vámi dvěma je?“

Zadusím smích a rychle pokračuju do svých komnat.

Strážný, který stojí před mými dveřmi, se celý rozzáří, když mě spatří. V očích se mu mihotají hvězdičky a jeho úsměv je až komicky široký.

„Co pro vás mohu udělat, má paní?“ ptá se. Dryus je Finnův vzdálený bratranec, má stejné stříbrné oči, světle hnědou pleť a tmavé vlasy. Je mladý a milý a za ty tři roky, co je pověřen mou ochranou, na mě byl vždycky hodný, jeho špičaté elfí uši mi ovšem neustále připomínají, že se mu nedá věřit. Až na mou kdysi lidskou sestru se nedá věřit žádné víle. Byla jsem hloupá malá holka, že jsem si kdy myslela opak.

Nakloním hlavu na stranu. „Otravuje tě někdy hlídat lidskou holku?“ zeptám se.

„Je to nudný úkol, a zároveň výsada, madam. Ale co vy? Nejste unavená? Můžu pro vás něco udělat?“

Povzdechnu si. Jeho upřímnost je nudná. Doufala jsem, že mi poskytne důkaz, že se za tou pěknou tvářičkou skrývá prohnilé srdce. Možná že to ten prsten mě nutí toužit po důvodu, proč Dryuse nenávidět. „Nezapomeň, že princezna byla celou noc ve svém pokoji. Celé hodiny si krátila čtením, protože nemohla spát.“

„Samozřejmě, má paní.“

Obejdu ho a vejdu dovnitř, pověším si plášť na háček a svléknu se ze šatů. Natáhnu si noční košili, do níž mi před osmi hodinami pomohla služebná. Připadá mi to jako celá věčnost.

Mordeus je zpátky.

Zadívám se na svůj kouzelný prsten, na hladký měsíční kámen orámovaný z obou stran stříbrným půlměsícem. Je čas ho sundat, ale děším se brutálního lidství, které přijde pak. Třeba to tak tentokrát nebude. Možná se mi podaří potlačit bolest stejně, jako mě mí učitelé naučili dostat z hlavy víly.

Ve chvíli, kdy si stříbrný kroužek sundám z prstu, mě jako přílivová vlna zavalí hrůza a já se zhrouťm na postel.

Mordeus je zpátky. Mordeus hledá způsob, jak zničit mou sestru.

Vím, že by mě mělo zajímat, co dalšího chce – to, že si hodlá znovu uzmout trůn a vládnout tomuto království –, jenže je mi to jedno. Nechci s tím mít nic společného, úděl vilí královské linie i její osud je mi úplně ukradený.

Přitáhnu si k sobě polštář, zabořím do něj obličej a tlumím tím vzlyky. V tomto paláci mám vlastní křídlo, ale žádné

soukromí. Kromě strážného před mými dveřmi jsou ještě dva nahoře na hlavním schodišti a další stojí u schodiště pro služebnictvo. Pokud zaslechnou můj pláč, moje sestra se o něm do rána dozví.

Sevřu prsten tak pevně, že si ho vtlačím do dlaně. Chci si ho zase nasadit. Pomohl by mi od té bolesti, kterou cítím v hrudi – zamrazil by ji, otupil by moje srdce a zchladil můj vztek. Proměnil by tuhle živoucí noční můru, ve které jsem se octla, v plán pomsty.

Mohla bych to udělat. Mohla bych si ho navléknout na prst a proklouznout kolem stráží ven. Nechat je, aby mě přivítali a stejně rychle na mě zapomněli. Ale v hlavě mi zní Gommidovo varování. *Musíš být víc sama sebou než Podmanivou paní, jinak tě ovládne.*

Bylo by to ale tak špatné? Už nikdy nic pořádně necítit? Už nikdy se nebát? Už nikdy neprožívat takovouhle bolest? Trávit dny i noci usmrcováním těch nejhorších stvoření v této zemi?

Na druhé straně místnosti se do okna natahují prsty svítání a připomínají mi, že můj prsten obsahuje kouzlo určené pro tmu a jeho používání ve dne něco stojí.

Spi. Jen spi.

Zastrčím si prsten do skryté kapsy, kterou jsem si našla do zadní části matrace, a najdu bylinky z lékárny. Pokud se mi nepodaří znecitlivět srdce, schovám se alespoň do hlubokého, bezesného spánku.

Vezmu si dvojitou dávku.

KAPITOLA DRUHÁ

—◆—
JASALYN

„Dobré ráno, ospalko!“

Veselý, jasný hlas mé sestry pronikne tlustou dekou spánku a vytrhne mě z noční můry tak prudce, že zalapám po dechu. Na okamžik očekávám, že procitnu v temné cele, nos mi naplní pach moči a do kostí mi pronikne ledový chlad kamenné podlahy.

Ale postel je měkká a přikrývky mě hřejí. Nastal den a s ním přišla i medová záře světla pronikajícího mezírkami mezi závěsy.

Postel se prohne a já ucítím vůni Briaina skořicového a vanilkového mýdla, vnímám její teplo. A její starosti. Vždycky si dělá starosti.

„Promiň, že jsem tě vzbudila,“ řekne tiše a klouby prstů se mě dotkne na hřbetu ruky. „Ale za pár hodin mám schůzku v severních horách a před tím si musíme promluvit.“

Než jsem byla prodána Mordeusovi a odvečena mezi víly ze svého domova, lidské říše Elory, nikdy jsem neztrácela moc času představami, jaké by to asi bylo, stát se královnou vílího dvora, ale tehdy bych hádala, že se s tím bude pojit velká okázalost, plesy a.... nevím, vystupování před poddanými v roli jakési dobrotivé bohyně. Ovšem soudě podle zkušeností mé sestry z posledních tří let je to především kupa schůzek. Když zrovna nepřesvědčuje dvořany, aby jí pomohli s obnovou říše, rozsuzuje malicherné

hádky mezi temnými vílami, jako když učitelka učí děti, aby si spolu hezky hrály a nezlobily.

Jako by nestačilo, že se musí vypořádávat s pletichami na svém dvoře, musí ještě proplouvat i mezidvorním politikařením. Zatímco krále Světlého dvora a krále Zemí divokých víl nazývá přáteli, poddaní tří hlavních teritorií říše jí podléhají jen s nelihostí. Světlé a temné víly byly nepřáteli staletí před nástupem Abrielly na trůn, a přestože divoké víly byly historicky neutrální, jsou teď přinejlepším neochotnými spojenci.

„Jas?“ osloví mě Brie a vezme mě za zápěstí.

Donutím se otevřít oči dřív, než zase usnu.

Brie má na sobě jezdecký oděv – hnědé kožené kalhoty s vysokými botami sahajícími až ke kolenům a pod koženou vestou měkkou bílou bavlněnou košili. Přistihnu ji, jak se mračí na loužičky zaschlého vosku na mém nočním stolku ze všech těch nocí, kdy jsem spala při zapálených svíčkách. Ví, že nesnáším tmu, ale nemluvím s ní o tom, protože to se jí vždycky udělá ta vráska mezi obočím a v očích se jí začne zračit vina.

Brie nemůže za to, že mě naše teta prodala zlé víle. Nemí její vina, že mi tma připomíná ty dlouhé noci v Mordeusových žalářích a všechny ty hrůzy, které jsem tam prožila.

Jemně mě pohladí palcem po kruhové jizvě na zápěstí. Je široká jako švestka a nerovná jako suk na starém stromě. Nenávídím bolest a starosti, které jí zkříví tvář, když se dívá na mé jizvy, a tak zápěstí z jejího sevření vytrhnu a rukáv noční košile si shrnu.

„Přibýly ti dnes nějaké nové?“ zajímá se a zkoumavě pozoruje moji tvář.

„Nevím.“ Honem povytáhnu příkrývku a přikryju si paže dřív, než ji napadne, že by to mohla zkontrolovat sama. Už teď je jizev víc, než o kolika ví, i když hádám, že jí moje služebné řekly o těch několika vystoupělých, které se mi objevily na břiše.

„Příště až s Finnem pojedeme navštívit Julianu ve Staraelii, mohla bys možná...“

„To tě můj vzhled tak zneklidňuje, že potřebuješ, aby mě dala do pořádku velekněžka?“ utrhnu se na ni.

Cukne sebou a já si rázem přeju, abych ta slova mohla vzít zpátky. Ty jizvy se začaly objevovat v náhodných rozestupech krátce po mých narozeninách. Jakmile se o nich Abriella dozvěděla, souhlasila jsem, že se na mě její léčitelé podívají, ale jejich masti toho proti jizvám moc nezmohly a oni nedokázali královně ani vysvětlit to, odkud se moje záhadné rány berou. Obávám se ovšem, že velekněžka a jakákoli její magie by mé sestře mohly prozradit příliš mnoho.

Abriella je mocná královna, přede mnou se ale chová jako nervózní holčička. A celé je to moje vina. Je to celé moje vina, protože jsem zlomená. Je to celé moje vina, protože zatímco Brie díky životu v tomhle světě roste a vzkvétá, pro mě je to jako snažit se dýchat pod vodou.

Nepotřebuju, aby Brie věděla, že ačkoli se jizvy objevují náhodně, jejich původ nijak náhodný není. Každá z nich odpovídá zranění, které mi bylo způsobeno v Mordeusově žaláři.

Nechci, aby se dozvěděla, co se se mnou v průběhu těch týdnů dělo. K čemu by to bylo?

Teď mám alespoň prsten a noci strávené stopováním nepřátel. Mám alespoň pocit, že když mám srdce z ledu, dokážu volně

dýchat. Na druhé straně komnaty služebná roztáhne závěsy a proužky zlatavého slunečního světla se změní v zář, která zaplní celou místnost.

Zamžourám, posadím se a opřu se o sametové čelo postele.

„Je skoro čas na oběd,“ řekne mi sestra. V jejím tónu není žádná výtka, jen starost.

„Nemohla jsem usnout.“ Lež. Za svítání jsem si dala bylinky a spánek přišel vzápětí. *A s ním i noční můry.*

Pronásledují mě sny o dnech strávených v Mordeusových žalářích, ale ještě horší jsou sny, kdy jsem v jeho těle. Má mysl překrucuje mé nejhorší vzpomínky, dokud se mi ve snech nezjeví mé „návštěvy“ z jeho pohledu. V těch snech musím sledovat hrůzu ve svých očích, když mi bere veškerou kontrolu. Musím sledovat, jak se svíjím v bolestech způsobených jeho brutálním mučením. Ale nejhorší je, jak se v těch snech cítím. Jak intenzivně si vychutnávám tu moc. Jak uspokojující je vidět, jak trpím.

Brie se dívá na své ruce. Zrzavé vlasy jí padají do tváře a zakrývají ji. Vždycky se mi její vlasy líbily – oranžově rudé jako lilie na Dvoře slunce. Za posledních pár let jí zase o něco poporostly a teď jí vlny splývají až do půlky zad. Kdysi dávno jsem občas sedávala za ní a splétala jí je do copů.

To ale bylo dřív. Ještě před žalářem. Před trůnem stínů. Před tím než se ta, kterou miluju nejvíc na světě, stala tím, co z duše nenávidím: vílou.

„Je to normální, víš,“ řekne. „Přemíra spánku je příznakem deprese a...“

„Já nemám depresi.“

Když zvedne hlavu, zaleknu se bolesti, kterou vidím v jejích očích. „Vím, že tu nejsi šťastná. Se mnou o tom můžeš mluvit.“ Její zoufalství bolí víc než hroty dýk, které se mi zabodávaly do těla, když jsem byla Mordeusovou zajatkyní. „Každý den bojuju za lidi na tomto dvoře a celou tu dobu mám pocit, že tě ztrácím. Nemůžu to dělat, pokud cenou za to budeš ty.“

Tak to nedělej. Ale to po ní nemůžu chtít. Ne, když pro ni vedení těchto lidí znamená všechno. Ne, když nebýt mě, byla by teď Brie šťastnější než kdykoli v životě.

A kromě toho, jaká je alternativa? Brie na sebe sešle magic-kou iluzi, abychom se mohly vrátit domů? Stýská se mi po království Elora, po zemi, kde jsme se narodily a vyrostly, stejně jako se mi stýská po nevinosti mého dětství. Ale není cesty zpět a obě to dobře víme.

„Tolik sis toho vytrpěla,“ řekne mi. „Dvě velká traumata, o kterých nikdy nemluvíš. Kdybys to někdy potřebovala probrat...“

„Nepotřebuju.“ Sklouznu z ní pohledem a upřu oči do svého klína. Odpočítávám vteřiny do chvíle, než mě zase nechá o samotě.

„Už tě ani nebaví šití.“

„S tím už na mě nechod. Co máš pořád s tím mým šitím? Máš nejspíš stovku sluhů, kteří by to zvládli za mě.“ Usměju se na ni. Není to svůdný úsměv Podmanivé paní ani spokojený úsměv, který mi zkřiví rty, když si mé oběti vezme smrt. Ne, věnuju jí úsměv princezny Jasalyn. Tohle je výraz dívky, kterou mám být. Pokorný a vyděšený, ale vděčný. „Jsem opravdu v pořádku. Dali jste mi domov a já jsem tu spokojená.“ Další lež. Začíná mi to jít jedna báseň.

„Nicméně bych byla ráda, kdybys na nějaký čas odcestovala s Mishou.“

Všechno ze včerejší noci se mi v překotné vlně vrátí. *Mordeus je zpátky a moje sestra mě chce poslat pryč.*

Nic z toho bych ovšem neměla vědět a ona si mou včerejší návštěvu zřejmě nepamatuje, takže si odkašlu. „Díky, ale nemám zájem.“ Misha je nejlepší přítel mé sestry. Je docela milý, ale kdykoli ho potkám, cítím, jak se mi přehrabuje v hlavě. Naštěstí mě právě on naučil, jak se před takovým duševním zneužíváním chránit. Vstípil mi to dobře, přesto mě ale znervózňuje. Vždycky se bojím, že se v jeho přítomnosti dopustím nějaké chybičky. Co by asi udělal, kdyby znal mé tajemství? Určitě by to řekl mé sestře... a co pak?

Co by udělala Abriella, kdyby věděla, že její vyděšená mladší sestřička nechává po horách rozseta těla svých nepřátel?

Co by udělala, kdyby věděla, co jsem za takovou moc vyměnila?

„Země divokých víl jsou překrásné,“ řekne Brie.

„Tím jsem si jistá, stejně tam ale nechci.“

„Mohla bys vyrážet na vyjížďky a objevovat tamní vesnice.“

„Na vyjížďky můžu i tady.“

„Byl by to nový začátek – daleko od dvora, kde se ti stalo tolik příšerných věcí.“ Zastrčí mi zbloudilý pramen vlasů za ucho a já sebou trhnu dřív, než se stihnu ovládnout. Honem ruku stáhne, jako by se popálila. „Možná bys tam našla nové přátele. A vytvořila si nové vzpomínky.“

Píchne mě u srdce. Nechce jenom, abych navštívila jejího přítele. Když o tom mluvili včera večer, domnívala jsem se, že

to bude na pár dní, možná na týden. „Ty chceš, abych se tam přestěhovala?“

„Říkala jsem si, že by ti to prospělo.“

„To je to tak děsné?“ Slova se ze mě vyřinou dřív, než je stihnu zadržet. „Mít mě tady? Vědomí, že mám nějaké problémy? Je to tak strašné, že mě musíš poslat pryč?“

Má sestra vytřeští své oříškově hnědé oči. „Ne!“ Honem vrtí hlavou, v obličeji se jí zračí panika. „Jas, tak to vůbec není. Jsem strašně ráda, že tu jsi. Tak ráda, že si kladu otázku, jestli není sobecké držet tě tady v paláci, když by se ti možná lépe dařilo... jinde.“

Jinde. Dál od mého poslání. Někde, kde se ode mě bude očekávat, že se budu chovat jako temná princezna. Tady můžu být aspoň o samotě. Aspoň tu můžu lovit ty, kdo mi ublížili, a nacházet v tom nějaký smysl. „No, to se prostě nestane, takže na to radši zapomeň.“

Kousne se do spodního rtu – Abriella, zuřivá a obávaná královna temných víl, se krčí, protože se bojí, že ublíží své lidské sestřičce. Nevím, jestli se mám smát, nebo brečet.

„Nejde jen o to,“ řekne. „Na tomhle dvoře se dějí různé věci. Nevysvětlitelná úmrtí a zvěsti, které mě nutí k zamyšlení.“

Mordeus. „Jaké zvěsti?“

„Nic, co by tě mělo jakkoli znepokojovat. Alespoň než se dozvím, co se vlastně děje,“ pokračuje. „Chtěla bych, abys odjela s Mishou. Pryč od možného nebezpečí.“

V duchu se vracím k další věci, kterou jsem je včera neslyšela zmínit. „Co ta nevysvětlitelná úmrtí? To jistě není nic nového.“ Nedokážu si představit, že by těch pár víl, které jsem sama

zabila, stačilo na to, aby vyvolaly podezření – zvláště když se tihle odporní tvorové už předtím skrývali.

„Tohle je jiné. Mluvíme o spoustě těl. Smrt bez zjevné příčiny.“

Na chvíličku mi přestane bušit srdce. „Kde?“

„Po celém dvoře.“ Abriella se zamračí. „Děje se to už několik týdnů, možná měsíců – i když těžko určit, kdy to začalo, protože ne každé úmrtí je mi nahlášeno. Není snadné v tom najít nějaký vzorec, když nemáme všechny informace, doléhají k nám ale zprávy o skupinách mrtvých víl – od několika jedinců až po tucty najednou. Všechno nasvědčuje tomu, že jejich smrt má magickou příčinu, protože na většině těl nejsou patrná žádná zranění a před nalezením nevykazovali žádné známky nemoci. Každých pár dní dostávám další zprávy a zdá se, že jejich počet neustále roste.“

„A ty si myslíš, že by někdo mohl zaútočit na mě?“

S hlubokým povzdechem vstane z mé postele a začne přecházet sem tam. „Myslím, že nebudu mít klid, dokud nebudu vědět, že jsi v bezpečí.“

„Nic se mi nestane, sestřičko. Zařídilas, aby mě vycvičili ti nejlepší. Sebeobrana, duševní štíty, šerm, lukostřelba.“

„Já si ale nepřeu, abys kteroukoli z těch dovedností musela využít.“ Vyhlédne z okna, v očích má ale vzdálený pohled, jako by duchem byla na úplně jiném místě a v jiném čase. „Udělalysme chybu, když jsme byly vůči dvoru tak otevřené. Měly jsme jim nakukat, že z tebe Mab už vílu udělala.“

Měsíce poté, co Abriella nastoupila na trůn, omílali ona a její poradci to, co jsem si pro sebe pojmenovala jako svůj „lidský

problém“. Mab Abrielle řekla, že se v den svých osmnáctých narozenin proměním ve vílu, takže jsme se musely rozhodnout, zda do té doby předstírat, že už víla jsem, nebo umožnit Abrielliným nepřátelům poznat mou slabinu: smrtelnost.

Nikdo mě nenutil napít se elixíru života, který dovede smrtelníka proměnit ve vílu. Možná proto, že to Abriella sama zkusila a je to tak mučivý zážitek, že nechtěla, abych si jím také prošla. Nebo možná proto, že už nějak podvědomě tušili, že se bojím stát tím, co se mi hnusí. Na nic jsem se jich neptala a oni mě taky ne.

„Zdálo se mi, že na začátku své vlády s upřímností nejdál dojdu, teď si ale říkám, jestli jsem tě tím nevystavila příliš velkému nebezpečí.“

„Vždyť jsem pořád jenom v paláci,“ namítnu. Což je pravda, pokud tedy zrovna nemám nasazený prsten, ale vzhledem k tomu, jakou mi dává moc, nemám příliš velké obavy, že by se mi něco mohlo stát, dokud ho mám. „Kde bych asi tak mohla být víc v bezpečí?“

Založí si ruce v bok. „V paláci v bezpečí nejsi, pokud ho náš nepřítel zná stejně dobře jako my.“

Odhodím příkrývku a přejdu na druhou stranu pokoje, abych se postavila vedle ní k velkým oknům s výhledem do zahrad Půlnočního paláce. Jsou plné květin, které rozkvétají v měsíčním světle, kdežto přes den jsou docela nenápadné. Jako já s prstenem a já bez něj.

„To, že chci, abys chvíli pobyla s Mishou, je jenom přílišná opatrnost,“ řekne Brie. „Není to navždycky, ale prozatím. Jakmile přijdeme na kloub těm úmrtím a prošetříme tuhle fámu...“

„Tu o Mordeusovi?“ zeptám se a nepodívám se na ni.

Dlouho mlčí, než odpoví. Cítím, jak z ní vyzařuje napětí, cítím její stres. „Říkají, že byl vzkříšen. Finn a já se dnes sejdem s palácovými strážci, abychom přidali další zabezpečení k branám a dveřím. Tyhle zvěsti ovšem možná ani nejsou pravdivé.“

Bolí mě čelist. Honem se ji pokusím vědomě uvolnit, než si zlomím zub. „Královna Mab byla vzkříšena,“ řeknu. Vzkříšení první královny temných víl je příběh, který se mi Abriella neustále snažila vštípit. Na tomto dvoře je naše pra-pra-pra-pra-pra-prababička ctěna podobně jako bohové. Její krev je důvodem, proč Brie sedí na trůnu stínů, a také důvodem, proč já, narozená jako člověk, jsem předurčena stát se v den svých osmnáctých narozenin vílou. Po celé generace předtím, než jsme se já a moje sestra narodily, se děti z Mabiny pokrevní linie rodily a žily v Eloře jako lidé a jejich královská, magická krev byla přede všemi ukryta – dokonce i před nimi samotnými. Byl to nejlepší způsob, jak mohla Mab ochránit své potomky před hněvem nepřátel. Zdá se však, že s námi toto milosrdenství skončilo. „Když se z mrtvých mohla vrátit Mab, proč ne Mordeus?“

„Bohové měli Mab v oblibě a odměnili ji za její bezpodmínečnou lásku,“ řekne Brie. „To je něco jiného.“

Střelím po ní skeptickým pohledem. Jestli jsem se během doby, kterou jsem strávila s vílami, něco naučila, tak to, že jsou stejně vychytralé jako zlovolné. Nepochybuju o tom, že Mordeus mohl mít plán, který by jeho lidem umožnil přivést ho v případě jeho zabití zpět. „Co se stalo s jeho tělem – po tom, co jsi ho zabila?“

Brie se dlouze, odměřeně nadechne a upře na mě pohled. „To nevím. Ale kdybych to mohla udělat znovu, zůstala bych a dívala

se, jak hoří. Jestli se vrátil, je to moje chyba a nedovolím, abys v důsledku mého selhání trpěla.“

„Chci zůstat tady.“ Chci ho sama najít. Chci ho sama zabít.

„Slibuju, že dohlédnu na to, aby ses sem vrátila na své osmnáctiny.“ Při zmínce o tom děsivě se blížícím datu sebou trhnu. Když jsem dostala prsten, připadal mi rok jako dlouhá doba. Teď mi zbývá jen devět měsíců a já se bojím, že to nebude stačit.

Její boty se otřou o kamennou podlahu, když se ke mně otočí. Ruka, kterou mi položí na rameno, je teplá a nejistá.

„Pokud možno ještě dřív.“

Oči mi zaplní horké, vzteklé slzy.

„Neboj se,“ řekne Brie a špatně si vyloží mé emoce. „Slibuju, že tě ochráním.“

Nechápe, že se nebojím, že bych se necítila v bezpečí. Na nekonečný strach jsem zvyklá. A nebojím se ani, že by mi Mordeus ublížil. Bojím se, že mě sestra pošle pryč dřív, než dokončím, co jsem začala. Mám čas jen do svých osmnáctých narozenin. Všechny dny po nich jsem ztratila, když jsem vyměnila svou nesmrtelnost za kouzelný prsten.

Bažiny na severu území mé sestry páchnou hnilobou a tlející špínou, až mi z toho slzí oči.

Gommid ohrne tenký ret a prohlíží si bublající nazelenalé bahno obklopující řídké stromy. „Lidská víla si laskavost vybírá zvláštními způsoby.“

Nemůžu riskovat, že mě sestra pošle do Zemí divokých víl dřív, než Mordeuse vypátrám, takže jakmile s Finnem odjeli na schůzku, nasadila jsem si kouzelný prsten a přivolala Gommida.

„Nejsem víla,“ připomenu mu. Nesnáším, když mi tak říká. Lidská víla. Vždyť to vůbec není pravda. Poplácám boky svého pláště a ujistím se, že je prsten bezpečně uložený ve skryté kapse, kam jsem ho schovala. Použiju ho, až padne tma. To, že jsem si prsten nasadila, byť jen na pár minut, abych unikla bedlivým očím sestřiných hlídek, ve mně zanechalo pocit slabosti a nevolnosti.

Když mě čarodějka, od které jsem ho koupila, varovala, abych ho používala jen v noci, vysvětlila mi, že kouzla vyžadují rovnováhu. Magii mého prstenu zjevně vyvažuje to, že mi způsobuje příšernou nevolnost, pokud se ho pokusím použít za denního světla.

Bažina zabublá, zavane ke mně závan hniloby a já v krku ucítím zvratky.

Gommid natáhne ruku. „Nepracuju zadarmo, princezno.“

Vyhrabu z kapsy svého pláště zub a hodím mu ho do natažené dlaně.

Jeho už tak vypoulené oči se ještě víc vytřeští. „Krásný řezák temného vílího strážce. Ten jsi sama nevyndala.“ Není to otázka.

Pokrčím rameny. „Strážci, kteří dnes odpoledne trénovali na cvičných rohožích vedle mě, byli trochu agresivní. Když jeden vyplivl zakrvácený zub, prohlásila jsem ho za svůj.“

Strčí si ho do kapsy. „A teď je můj.“

„Co s nimi děláš?“

Ušklíbne se a předvede svou vlastní tlamu plnou špičatých zubů. „Co za to, když ti to povím?“

„Nech to být. No tak dí...“ Jenže už je pryč. Povzdechnu si. „... ky.“

Prohlížím si pustou bažinu. V dohledu není ani živáčka, strávila jsem ale dost času ve společnosti Mordeusových stoupenců

a slyšela dost hovorů, abych věděla, že mají poblíž výcvikovou základnu. Až padne noc, nasadím si prsten a zeptám se každého z jeho odporných pochlebovačů, kde vzkříšeného krále najdu.

Ve větvích stromů šumí vítr a slunce pomalu klesá k obzoru. Na to, abych našla, co hledám, mi už moc slunečního světla nezbyvá, takže se zachumlám do pláště a vyrazím.

Čím dál jsem od bažiny, tím víc se žluklý zápach vytrácí a nahrazuje ho vůně lesa.

V říši smrtelníků tohle roční období miluju – mění se barvy listů na stromech a křupání suché trávy pod botami, když se procházím venku. Toužím po tom – toužím se vrátit do Elory a zůstat tam nadobro.

Jenže už tam nepatřím. Zatímco smrtelníci v Eloře možná pravdu o mém původu neznají, já ji znám, a když jsem tam, připadám si jako podvodnice. Jako by lidé z mé domovské říše mohli vidět vílu, která se mi skrývá pod kůží. Postavení mé sestry s sebou nese spoustu pravidel, a přestože se mi mnohá z nich příčí a příčí se mi i tenhle svět a způsob, jakým nás do něj vhodili, Půlnoční palác je pro mě jediným místem, které můžu nazývat domovem.

A ona mě chce poslat pryč.

Opřu se o silný dub a zavřu oči, užívám si úlevu od bdělých pohledů sestřiných strážců.

Zajímalo by mě, jestli si všimli mé nepřítomnosti v paláci. Doufám, že slova, která Podmanivá paní pošeptala mým strážím, zabrání tomu, aby kdokoli až do rána kontroloval mé komnaty.

Nedovolím si přemýšlet nad tím, co budu dělat, pokud dnes v noci Mordeuse nenajdu. Nemůžu.

Čísi ruka se mi přitiskne na ústa a do ucha mi zasyčí horký dech. „Ticho.“ Mužský hlas, hluboký a drsný. Je příliš silný, příliš velký na to, abych mu unikla, a já cítím, jak se uzavírám do sebe, cítím, jak mě panika nutí ztuhnout, když potřebuju bojovat.

Vrazím útočníkovi loket do břicha a on trochu zachrčí, vzápětí mě ale popadne za ruce a pevně je sevře.

Otevřu ústa, abych vykřikla, ale žádný zvuk ze mě nevyjde.

Přes hlavu mi někdo přehodí hrubou látku a obklopí mě strašlivá tma. Snažím se křičet – úporně se o to snažím –, ale nic se neděje. Jako bych ani neměla hlas.

Pak letím vzduchem. Když si mě kdosi přehodí přes rameno, vyrazím se zebe výdech.

„Pomalů,“ říká jakýsi ženský hlas. „Říkal, že na ni máme být opatrní.“

„Budu opatrný, až odsud vypadneme.“

Ještě víc si mě nadhodí, jako pytel, který se sice špatně nese, je ovšem potřeba ho přemístit, a pak se dají do běhu – pod nohama jim křupe křehké listí a kolem lýtek mi vane vzduch, jehož chlad cítím i přes jezdecké holínky s kožešinou. Chci se ohnat, bojovat, zranit útočníky všemi těmi chvaty, které mě učili mí trenéři, jsem ale jako zkoprnělá. Ruce a nohy mě odmítají poslouchat – stejně jako můj hlas.

Ozve se tiché zařehtání a najednou mě kdosi zvedne do výšky a vysadí mě – na koně?

„Jedem!“ Pak vyrazíme. Letím. Břicho mi drtí pohyby koňského těla.

Mrskám sebou. Nebo se o to aspoň pokouším. Nemůžu hýbat končetinami, ale když se budu dost kroutit, možná spadnu.

Proto mě Brie chtěla nechat zavřenou. Proto má svá pravidla. Protože to ví. Kolikrát mi říkala, že si pro mě přijdou, že vždycky hrozí, že mi někdo bude chtít ublížit?

A já jsem mezitím sama nakráčela našemu nepříteli přímo před práh v době, kdy se můj prsten nedá použít, a navíc mě teď nějaká zlá vílí magie připravila o hlas i sílu.

Co když se mě chystají odvést k Mordeusovi?

Srdce mi na chvilku přestane bušit a do krku mi vystoupá žluč. Už cítím jeho horký dech v obličeji, zatímco se mi bude vysmívat. Už si dokážu představit, jak se mu zlobně kroutí rty, zatímco mě bude mučit.

„Mohla bys ji prosím tě uklidnit, než spadne?“ řekne muž.

„Dobře,“ souhlasí jeho společnice.

Hrudník mi sevře panika. Nemůžu dýchat. Nemůžu...

Uslyším zafunění a pak... mě přepadne ospalost. Tak těžká. Bojuju s ní. Snažím se udržet oči otevřené. Nesmím být oslabená, pokud se mu mám znovu postavit.

Soustředím se na zvuk kopyt na cestě, na chlad větru, který mi ošlehává odhalenou kůži na zátylku, a na pach bažiny v dálce. Přinutím se v duchu popsat každou z těch věcí, jak se držím při vědomí, ale je pozdě. Únava si mě podmaní.

KAPITOLA TŘETÍ

—◆—
FELICITY

„Jenom tři kapky vždycky po ránu, ani o chlup víc,“ řeknu a vráscitými prsty sevřu pipetu, abych naplnila malou lahvičku léčivou tinkturou. „Jestli se jí kašel do dvou dnů nezlepší, přijďte znovu. Tohle by jí ale oproti variantě s tymiánem a medem, kterou jste zkoušela minulý týden, mělo pomoci lépe.“ Přistoupím k pultu a podám lahvičku mladé matce s bledým obličejem.

Do čela má vyryté starosti a tmavé kruhy pod očima mi napovídají, že už několik dní nespala. „Moc děkuju.“ Hrábne do své ošoupané brašny a bezpochyby hledá mince na zaplacení. Zajímalo by mě, kolikrát už musela volit mezi jídlem pro sebe a návštěvou lékárny.

Ohlédnu se přes rameno, abych se ujistila, že majitelka krámku – moje šéfová – ještě nevešla dovnitř. „Bude to bez poplatku,“ řeknu rychle. „Protože původní tinktura nezabrala.“

Její hnědé oči se naplní slzami. „Děkuju,“ zašeptá chraplavým hlasem. „Moc vám děkuju.“

Zaslechnu vrznutí zadních dveří a ztuhnu. „Tak už běžte, honem.“

„Felicity!“ vyštěkne Estella. „Musíme si promluvit.“

Mladá matka na okamžik vytřeští oči, pak ale moudře vyrazí ze dveří dřív, než Estella stihne dojít sem dopředu.

Honem se zaměstnám poklizením svého stanoviště, pohybuju se s klidnou ladností šedovlasé víly, jejíž podobu na sebe беру od chvíle, kdy jsem před dvěma měsíci tuhle práci dostala.

Estella se protlačí do přední části lékárny a hlasitě za sebou bouchne dveřmi. Dnes je fyzicky stejně krásná jako v den, kdy jsem sem přišla hledat práci – hedvábné, světlé vlasy jí spadají na ramena, má jasně fialové oči, královské rysy a dlouhé, ladné končetiny –, ale jediné, co vidím, když se na ni podívám teď, je ošklivost. Je to příšerná apatykářka, která používá ty nejlevnější ingredience místo těch nejúčinnějších. Polovina jejích tinktur není o moc víc než jen voda s trochou bylinek.

„Včera večer za mnou do obchodu přišel mladý muž, který chtěl, abych mu vrátila peníze za tinkturu proti inkontinenci, kterou jsem prodala jeho otci. Říkal, že když si ji chtěl koupit i pro sebe, řekla jsi mu, že ho ten lék před morem bez tváře neochrání.“ Zvedne špičatou bradu, nosní dírky se jí rozšíří. „Víš, co se stane, když budeš říkat takové věci?“

Ten mladý muž žebral na ulici, než za mnou přišel. Nemohla jsem si vzít jeho peníze výměnou za malou lahvičku zbytečných kapek. „Měli bychom prodávat výrobky, které lidem *pomáhají*, ne...“

„Když budeš o našich výrobcích šířit lži, lidé si to mezi sebou řeknou a brzy si ode mě nikdo nic nekoupí.“

„Ale kapky na inkontinenci přece skutečně nikoho neochrání před...“

„Žádný z mých zákazníků ještě na mor bez tváře nezemřel,“ skočí mi do řeči dřív, než to stihnu dopovědět.

To jenom proto, že se mor naší vesnici zatím neprohnal. Neopovážím se to ovšem říct nahlas. Zdá se, že v posledních měsících se téměř každý týden objeví zpráva o další skupině víl, která byla nalezena mrtvá bez zjevné příčiny, což je důvod, proč lidé tomu onemocnění začali přezdívat mor bez tváře. Oběti jsou vždy nalezeny ve skupinách, bledé, ale nezraněné. Většina z nich, pokud se dá věřit pověrám, neměla žádné předchozí příznaky nemoci. Jako by se na shromážděních objevovala bez pozvání sama smrt a bezdůvodně si brala životy jejich účastníků.

„Lidi mají strach.“ Zamračím se a zatnu pěsti. Příliš mnoho lidí v této vesnici přišlo během let Mordeusovy vlády o všechno. Poté co si neprávem přisvojil trůn, stačilo jen šeptnout o spojenectví s právoplatným králem a Mordeus poslal svou osobní armádu, aby ničila obchody a domovy obyvatel vesnice. Nevím sice, jaké to bylo, žít tady v těch dobách, ale vím, jaké to je, nemít nic, vím, jaké to je, přemýšlet, kde vzít další jídlo. „Neměli bychom toho zneužívat. Měli bychom...“

„Jak se opovažuješ, ty nevděčná babizno,“ rozčílí se Estella. „Jediný důvod, proč jsem tě zaměstnala, byl ten, že lidé věří tvému vráscitému ksichtu a utrácejí tu víc peněz, když jsi za pultem ty. Ale když je přesvědčuješ, aby nic nekupovali, nejsi mi k ničemu! Vypadni z mého obchodu a už se nevracej.“

Přivřu oči. Práce se shání těžko, a jestli jsem tohle pokazila... „Prosím, rozmysli si to ještě.“

Dlouhým prstem s dokonalou manikúrou ukáže na dveře. „Padej. Než se rozhodnu vzít si z tvé kůže to, co jsi mě stála.“

Sklopím hlavu, pevně sevřu ruce svěšené podél těla a zamířím ke dveřím. Než Estella souhlasila, že mě zaměstná, strávila

jsem příliš mnoho měsíců bez stálé práce a teď budu muset začít znovu. Možná je to tak lepší. Nedokázala jsem snést její hamižnost a lži.

Venku je jasný den. Jakmile vkročím na rušnou ulici, zamžourám do odpoledního slunce a okamžitě strnu, když zjistím, že na mě z opačné strany hledí povědomá tvář.

V koženém jezdeckém oděvu s bílým tetováním na předloktí a s brýlemi na nose vypadá Natan stále jen jako neškodný učenec.

Na chvíličku mi vynechá tep – zadržává se z opojné směsice naděje a srdcebolu. Okamžitě se rozhlédnu po ulici a hledám svého bratra, který se od něj nikdy příliš nevzdaluje. Neviděla jsem ho už tři roky. Od doby, kdy mě matka poslala pryč.

Ještě se rozhlížím, když mě někdo popadne za paži a vtáhne mě do prázdného obchůdku vedle Estelliny lékárny.

„Ahoj, Felicity,“ řekne můj bratr s vlčím úsměvem, když k nám v následujícím okamžiku vklouzne i Natan.

Dlouhé světle hnědé vlasy má Hale Kendrick sepnuté na zátylku a jeho ledově modré oči se do mě vpíjejí, jako by viděl každou mou chybu a selhání. Každý okamžik zbabělosti.

Dveře se za námi s cvaknutím zavřou a mně se sevře hrdlo.

Natan mi pokývne na pozdrav. V tom prostém gestu je tolik věcí – vědomí toho, kdo jsem pod touhle podobou, kterou jsem na sebe vzala, uznání dobrodružství, která jsme spolu prožili jako děti, a připomínka, že je tu, aby Halea chránil, všechno v jediném pohybu.

Místo abych lhala, místo abych předstírala, že jsem postarší víla, kterou všichni vidí, když se na mě podívají, kývnu jim na znamení uznání, než se rozhlédnu po prázdném obchodě. „Co

vás přivádí do téhle části světa?“ zeptám se, jako by mě to nebolo a jako by se mi po nich nestýskalo každý den z těch tří let, co jsem byla pryč.

„Jako vždycky,“ odvěti můj bratr a jeho jasně modré oči se zalesknou. „Vzpoury. Velezrady. Rozvratná činnost. Plány na ovládnutí světa.“

Přikývnu a otřu si vráscité ruce do sukně. „A jak jste mě našli?“

„Je roztomilé, že si myslíš, že jsme tě kdy ztratili,“ odpoví mi Hale. Je to můj bratr ve všech ohledech. Nemáme sice společnou krev, ale vyrůstali jsme spolu a nikdy by mě nenechal jen tak utéct, vždycky se obtěžoval mě hlídat.

„A jak se daří matce?“ Můj hlas se při tom slově zadrhne a Haleova tvář změkne.

„Proč se nevrátíš domů a nezeptáš se jí sama?“

Při té představě se mi bolestivě zkroutí žaludek. Je to jako vidět teplou postel po dnech strávených v mrazu a vědět, že do ní nemůžete vlézt. „Přišel jsi sem, aby ses mi vysmíval?“

Hale si povzdechne. „Nikdy, Lis. Přišel jsem, protože tě potřebuju.“

Zaplaví mě pocit viny. Hale chce, abych zachránila naši domovskou říši Eloru, jenže já jsem vždycky chtěla zachránit jen jeho.

Mávne rukou k mému aktuálnímu vzezření. „Kdo je tohle? Pověz, cítíš se díky životu v těle, které ani neumí bojovat, v bezpečí?“

V tomhle těle zvládám bojovat bez větších obtíží, ale nebudu se ho o tom snažit přesvědčit. Zvednu bradu. „Proč tě to zajímá?“

„Protože budu potřebovat, aby sis přestala hrát na postarší vílu. Okamžitě. Je čas vklouznout do své druhé oblíbené kůže.“

„Mluvíš protivně neurčitě, Hale.“

„Tváříš se záměrně natvrdle, Lis.“ Když přimhouřím oči, zasměje se. „Bohové nahoře i dole, když se na mě takhle díváš, skoro vidím tvoji pravou tvář.“

„A jak vypadá?“ zeptám se. „Jsem zvědavá, protože jsem svůj obličej naposledy zahlédla před víc než třemi lety.“

Pokrčí rameny. „Tak ses rozhodla, když sis usmyslela, že se budeš po zbytek života raději skrývat, než abys naplnila svůj osud.“

„Hale...“

„Nejsem tu proto, abych ti to rozmlouval.“ Jeho tvrdé oči trochu změknou, stejně jako jeho tón. Sáhne do brašny, kterou má zavěšenou u boku, a vytáhne z ní potrhaný, v kůži vázaný sešit. „Jsem tu kvůli tomuhle.“

Zírám na deník – na svůj deník. Uvnitř, vedle malé obálky princezniných vlasů, kterou jsem koupila od palácové služebné, si vedu poznámky o princezně dvora stínů, zaznamenávám každý detail, který jsem se dozvěděla, když jsem na sebe vzala její podobu, a doufám, že přijdu na to, co věstkyně myslela tím, že princezna stínů může zachránit Halea před předčasnou smrtí.

„Zdá se, že na sebe bereš podobu princezny Jasalyn už celé měsíce.“

Vyprsknu smíchy, abych skryla svůj opravdový výraz. Nikdo neví, že na sebe беру princeznu podobu, protože jako ona nikdy nevycházím z domu. Ale Haleovi stačilo vidět ty vlasy a přečíst si pár stránek mých škrabopisných poznámek, aby pochopil. Je tam zaznamenána každá vzpomínka z každé proměny, od těch

nejbezstarostnějších okamžiků z dětství až po nejtemnější dny v roli princezny dvora stínů.

„Ty něco víš, vidíš?“ zeptá se. „Věděla jsi, dokonce dřív než já, že nám může pomoci zachránit Eloru.“

Zamračím se. O tom nic nevím, ale pokud dokáže opravdu zachránit Halea, možná nám pomůže s obojím. „Co tím myslíš?“

„Potřebuju, abys na sebe vzala princeznu podobu – ale tentokrát nejen v soukromí tvých komnat.“

„Jasně.“ Zlobně na něj zírám, protože bych mu nejraději vyrvala svůj deník z rukou. „Mám mít na zádech terč za to, že si hraju na členku královské rodiny? To asi vynechám, díky.“

„Tohle *vynechat* nemůžeš, sestřičko. Jestli nám nepomůžeš, ulice zaplaví hlídky dvora stínů, které ji budou hledat.“

Chvilí na něj zmateně zírám, než mi dojde...

„Ty jsi ji unesl? Ty jsi unesl princeznu?“ Otočím se k Natanovi a chvíli doufám, že tohle je jen hodně nepovedený vtípek, když ale zachytím jeho vážný pohled, stisknu si kořen nosu.

„Unesl,“ kývne Hale. „A protože vystavuju všechny, kdo mi pomáhají, riziku, pokud ji královna hledá, potřebuju, aby ses vydala do paláce a vydávala se za ni. A to co nejdřív.“

„Do paláce?“ Zavrtím hlavou. Vždycky si myslel, že jsem statečnější, než doopravdy jsem, od chvíle, kdy mě poprvé učil lézt na strom a já uvízla patnáct metrů nad zemí. Stejně jako tehdy ode mě nyní žádá příliš. „V žádném případě.“

„Ale ano.“

„Rozhodně ne. To nemůžu.“

„Ty se vždycky podceňuješ,“ řekne a ohlédne se přes rameno k rušné silnici za sebou. „Nechal jsem tě tři roky samotnou,